

CURIERUL ADVENTIST

Organ al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

ANUL LXX

AUGUST 1993

DECLARAȚIE

CU PRIVIRE LA MISIUNEA BISERICII ADVENTISTE DE ZIUA A ȘAPTEA

I. MISIUNE

Biserica Creștină Adventistă de Ziua a Șaptea are ca misiune proclamarea către toți oamenii a Evangheliei veșnice, în contextul întregii solii îngerești din Apocalips 14, 6-12, pentru a-i determina să primească pe Isus ca Mântuitor personal și să-i pregătească pentru apropiata Sa revenire.

II. METODE

Călăuziți de Duhul Sfânt, împlinim această misiune pe următoarele căi:

● **PREDICARE.** Ascultăm de porunca lui Hristos (Mat. 28, 18-20), vestind în lumea întregă solia despre un Dumnezeu al dragostei, exprimată deplin prin lucrarea de împăcare a Fiului Său. Această solie face cunoscut că, prin credință, pocăință și printr-o viață transformată prin Duhul Sfânt, orice credincios își are partea la binecuvântările oferite prin viața curată și prin moartea ispășitoare a Domnului Hristos.

● **ÎNVĂȚARE.** Recunoaștem că pentru a-Și aduce la îndeplinire planul de mântuire, Dumnezeu are nevoie de minți luminate, și noi acordăm o mare valoare unei educații întemeiate pe Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. Această educație cuprinde lumina adusă de istoria biblică, înțelegerea planului de mântuire și cunoașterea adevărilor biblice neglijate ca: revenirea lui Hristos, autoritatea mereu actuală a legii - Cele Zece Porunci, inclusiv Sabatul Zilei a Șaptea - permanența darurilor duhovnicești, lucrarea actuală a lui Hristos în Sanctuarul ceresc, judecata de cercetare și moartea, ca fiind un somn inconștient

până la înviere.

● **RESTAURARE.** Recunoaștem că Biblia pune accentul pe buna stare fizică și emoțională a ființelor omenești și considerăm că protejarea sănătății și vindecarea bolnavilor sunt priorități. Noi îndeplinim și o slujire pentru săraci și oprimați, participând în felul acesta la opera de restaurare pe care Domnul a îndeplinit-o cu milă și plinătate.

III. VIZIUNE.

În armonie cu marile profeții biblice, considerăm că restaurarea întregii Creațiuni, în armonie cu dreptatea desăvârșită a lui Dumnezeu, va constitui apogeul planului divin de mântuire.

TIMP...

PENTRU DUMNEZEU

V-ați gândit vreodată că Dumnezeu este interesat și preocupat de timp? Fără îndoială că, studiind Sfânta Scriptură, ați descoperit că totdeauna Dumnezeu a lucrat în timp. Creațiunea a luat un timp pentru a fi completă și desăvârșită. Odihna săptămânală a fost programată pentru un anumit timp. Făgăduința făcută primilor noștri părinți a așteptat un timp lung, în care s-au pregătit premisele pentru realizare, căci la „împlinirea vremii a trimis Dumnezeu pe Fiul Său”. Experiențele lui Abraam, făcute pe temeiul făgăduințelor divine, au fost trăite în timp de către părintele credincioșilor.

Profețiile biblice au fost așezate istoric în timp și au fost date cifre precise cu ani, luni și uneori zile. Împlinirea acestora poate fi astăzi verificată cu creionul sau cu calculatorul, dovedindu-se de o precizie și o exactitate care lasă pe cei necredincioși fără cuvânt, iar celor care cred le stârnește admirația și o mai mare încredere și siguranță.

„Cuvântul proorociei la care bine faceți că luați aminte” are termene de transpunere în fapte și date „strălucind într-un loc întunecos până se va crăpa de ziua”.

Despre planurile lui Dumnezeu este spus că, asemenea merului astrelor în vastul lor circuit, ele nu cunosc nici grabă și nici întârziere.

Timpul, acest element care nu poate fi definit și care „curge” fără oprire, acest talant care a fost dat tuturor în egală măsură, de care vom da socoteală amă-

nunțită la judecată, ne biciuiește, ne tiranizează, ne constrânge și nu iartă pe nimeni. Toți avem probleme cu el. Toți pierdem o parte din el. Pentru toți, timpul trece mai repede sau mai lent, după aparențe. Despre el s-au spus multe lucruri bune și rele. El este luat ca scuză sau ca motivație. Pe seama lui se fac planuri îndrăznețe sau se urzesc nelegiuiri. Este socotit cel mai aspru judecător și, în aceeași măsură, cel care certifică vinovăția sau nevinovăția.

Omul trăiește în timp, lucrează în timp, programează viața lui în timp. „Toate își au vremea lor sub soare”. Este semnificativ faptul că Dumnezeu nu ne-a făcut un program amănunțit al timpului nostru. El a lăsat aceasta la latitudinea noastră. Este adevărat că El are un program general al vieții fiecăruia, un program principal, dar El nu-l impune nimănui. El a recomandat o ordine a priorităților, dar a lăsat fiecăruia libertatea de a hotărî să accepte sau să-și ordoneze alte priorități în timpul de care dispune în mod liber.

În nenumărate situații, între prioritățile recomandate de Dumnezeu și cele pe care omul și le ordonează este o discrepanță șocantă. Programul cuiva arată, fără nici un dubiu, care este orientarea vieții lui, ce lucruri au valoare maximă și care sunt acelea care nu au loc.

Mântuitorul nostru a oferit și în această privință un model perfect. Toată activitatea Sa era prevăzută într-un timp anumit. Expresiile „când a sosit ceasul”, „încă nu Mi-a venit ceasul”,

denotă un program bine pus la punct. De asemenea, din programul Său, constatăm prioritățile. Cea mai înaltă prioritate la Isus era relația Sa cu Tatăl. Oriunde și oricând găsea timp suficient și cel mai bun pentru cultivarea acestei relații, de care avea nevoie ca de aerul pe care-l respira. Disde-dimineață, noaptea, seara, în timpul zilei, după caz, îl găsim pe Isus în comuniune cu Tatăl. Oriunde și oricând, găsea un timp pentru aceasta. Găsea, pentru că simțea nevoia, pentru că era dependent de El în vederea unei vieți fără pată, exemplare.

Toți suntem administratori ai timpului nostru, ai unei vieți. Se știe prea bine că orice lucru cere timp. Prietenia, dragostea, cunoașterea, realizarea, toate acestea și multe altele cer timp. Toate fac apel la timpul nostru. Dar Bunul nostru Creator ne-a acordat încrederea să rânduim noi prioritățile. Cum o facem? Cercetați cu atenție programul unei zile. Ce ați inclus și ce ați neglijat. Ce porțiție din cele 24 de ore ale unei zile aparține vieții și lumii

- (Continuare în pag. 2) -

N. Dumitrescu
PREȘEDINTE UNIUNE

CURIERUL ADVENTIST

Nr. 8/1993
ANUL LXX

Revista
CURIERUL ADVENTIST
este
organul oficial
al Bisericii Creștine
Adventiste de Ziua a Șaptea
din România

APARE LUNAR

Redactor:

DUMITRU POPA

Membrii comitetului redacțional:

Adrian Bocăneanu
Lazăr Forray
Aron Moldovan
Dumitru Popa

Tehnoredactare:

Dumitru Popa
Culegere și

Tehnoredactare computerizată:

Iulia Corduneanu
Corectură:

Florica Gheciulescu

CUPRINS

• Declarație.....	Cop.1
• Timp pentru Dumnezeu.....	" 2
• Editorial.....	Pag. 1
• Isus Hristos, suprema speranță.....	" 3
• Proiectul noii Biblii.....	" 6
• Istoria lui Rut - Moabita.....	" 8
• Mesagerii speranței la Budapesta.....	" 10
• Eu vin curând.....	" 11
• Scrie într-o carte.....	" 14
• Dacă a bătut ceasul.....	" 16
• Comunitatea A.Z.Ș. - Arad.....	" 17
• Hristos este sfârșitul Legii?.....	" 18
• Sfârșit de cale.....	" 20
• Căci am fost în temniță.....	Cop.3

Casa de Editură și Tipografia
"CUVÎNTUL EVANGHELIEI"
Biserica Creștină Adventistă
de Ziua a Șaptea din
România

Redacția și Administrația:
București, Str. Argeș 8
Sect. 2 / OF. P. 9 / Cod 72126
ISSN 1220-6725

EDITORIAL

Revista „Curierul Adventist”, organul oficial al Bisericii Creștine Adventiste de Ziua a Șaptea din România, este menită să reflecte în paginile ei viața, activitatea și năzuințele bisericii noastre.

Biserica Adventă nu este o altă biserică, nu este una dintre multe biserici din lumea creștină. Ea este chemată să aducă la îndeplinire un mandat al unei lucrări divine. Ea este datoare să adreseze omenirii creștine și necreștine Evanghelia mântuirii, chemarea pocăinței și mesajul întregii solii îngeresci, nevoia identității cu Hristos, a trăirii și păstrării cu sfințenie a credinței „date sfinților odată pentru totdeauna”.

Chemată la existență cu un scop sfânt și prevăzută în profeția biblică, Biserica Adventistă este datoare să răspundă fără rezerve chemării divine.

Întotdeauna și în orice parte a lumii, o asemenea revistă prezintă în paginile ei clocotul activității bisericii noastre, preocuparea spirituală a celor ce o compun, cum și problemele ce o confruntă la toate nivelele.

Biserica își desfășoară activitatea și își pune în practică planurile și programul ei de lucru, printr-o serie de departamente bine definite și structurate. Am dori ca această activitate, cu problemele ei, cu succesele și minusurile ei, să se reflecte în problematica revistei noastre.

Activitatea intensă în care este angrenată biserica trebuie să fie desăvârșită din mers și la aceasta își poate aduce aportul și Curierul Adventist.

Lucrarea de evanghelizare, oxigenul existenței noastre, poate să fie îmbunătățită? O metodă de evanghelizare aplicată cu succes într-o parte a lumii poate fi preluată aiudoma, în condițiile noastre, cu același succes? Cei care intră în biserica în urma unor „eforturi evanghelistice”, fără o temeinică pregătire și cunoaștere a adevărului, fără o profundă experiență creștină și o integrare organică în viața bisericii, n-ar trebui să facă ei obiectul unei deosebite atenții, al unui program urmărit cu asiduitate pentru desăvârșirea pregătirii lor?

Care este cauza pentru care mulți dintre cei intrați astfel în biserică în ultimii ani nu mai sunt astăzi în mijlocul nostru?

Dorinta unora, de realizare a unei „rapide alinieri la ceea ce se practică în Biserica Adventistă din Occident”, trebuie să fie satisfăcută fără nici o discriminare? Biserica Adventă din România nu are valori etice, morale și spirituale, apreciate de mulți, pe care trebuie să le conserve, fără a se opune deschiderii ce promovează o mai activă viață spirituală și o mai credincioasă păzire și sfințire a Sabatului?

Este cineva interesat în prăbușirea idealurilor morale, în relațiile din cămin și

D. Popa
Redactor

- (Continuare în p. 20) -

• Între 20-23 iulie 1993, a avut loc la Krattigen - Elveția - sesiunea Comitetului de vară al Diviziunii Euro-Africa. Pe lângă comitetul local al Diviziunii, au participat președinții de uniuni și conducătorii de instituții și școli aparținând Diviziunii noastre. Au lipsit de la sesiune președinții Uniunii Angola și Mozambic, care, datorită situațiilor tulburi și a războiului, au fost împiedicați să vină.

Ca totdeauna, o întâlnire a responsabililor lucrării produce bucurie, simțământ de apartenență și oferă o reînnoșcare a viziunii noastre. Pe ordinea de zi, au figurat probleme privitoare la mersul lucrării de evanghelizare, preocupări și activități ale departamentelor bisericii, informări cu privire la situația

mondială a lumii și a bisericii, planuri pentru anul 1994, recomandări ale Conferinței Generale.

Concluzia Comitetului este că, pe măsură ce înaintăm în timp, se accentuează și se înmulțesc fenomenele care constituie semnele sfârșitului și care pentru noi ar trebui să fie stimulente suficiente pentru accelerarea activității noastre.

Salutările frățești trimise de toți delegații vi se cuvin dumneavoastră, tuturor membrilor bisericii din România.

Cu această ocazie, s-a hotărât să se dea publicității „Declarația cu privire la misiunea Bisericii A.Z.Ș.” pe care o publicăm în numărul de față al revistei noastre.

Nelu Dumitrescu

CUVÂNTUL PREȘEDINTELUI

TIMP... PENTRU DUMNEZEU.

- (Urmare din cop. 2-a) -

și ce proporție aparține lui Dumnezeu. Eu hotărâsc în dreptul meu pentru timpul care-mi aparține. Este adevărat că la ușa timpului meu bat multe interese, se aud multe glasuri care cer prioritate, iar eu constat că sunt multe probleme care nu suferă amânare. Isus mă invită să stau cu El la sfat câteva clipe, înainte de a porni la drum. Eu cântăresc, apreciez, mășor și hotărâsc. Apoi, toată ziua este marcată de alegerea mea de dimineață. Uneori, socotesc că timpul dat lui Isus este pierdut pentru viață. Programul meu nu mai poate fi îndeplinit și astfel hotărâsc să amân întâlnirea cu El pe seară, după ce toate sunt în urmă. Ce constat? Aproape niciodată nu mai am timp pentru Isus, seara. Sunt obosit, n-am terminat tot programul, încă mai trebuie să iau și din noapte. Așa că... mâine. Și mâine se repetă.

Dumnezeu cere timp pentru El, dacă vrem să avem timp pentru noi. El a pus deoparte un timp anume. El Și-a rezervat un timp să stea de vorbă cu mine... iar eu nu viri la întâlnire... am atâtea probleme de rezolvat... atâtea. Pentru El, ... mâine... poate... Și mâine uneori nu mai vine.

Viața de rugăciune cere timp... fără ea nu se poate. Aceasta este un timp pentru Dumnezeu sau, mai corect, un timp pentru mine să cunosc mai profund pe Dumnezeu. Lucrarea misionară pentru suflete cere timp; este un timp pentru Dumnezeu sau, mai corect, un timp pentru mine, ca să împărtășesc și altora bucuria mântuirii mele.

Slujirea în biserică cere timp; este un timp pentru Dumnezeu, ca să-i întăresc pe frații mei. O vizită misionară cere totdeauna timp, dar câtă binecuvântare îmi poate aduce ea mie și celorlalți!

Lucrarea corului comunității, ce binecuvântată lucrare! ... este folosirea talentului meu unit cu al celorlalți, pentru a aduce închinarea, proslăvirea și adorarea Aceluia care m-a iubit atât de mult. Ea este însă o binecuvântare și o împlinire a unei slujbe pentru câștigarea, păstrarea, mângâierea, încurajarea și trezirea atâtor suflete. Lucrarea corului cere timp și mai ales timp unit cu al altora. Repetițiile de cor consumă timp! Fără ele nu se poate aduce o jertfă duhovnicească fără cusur, plăcută lui Dumnezeu... dar se merită.

Dar mai mult decât atât, mântuirea noastră a cerut și cere timp. Dumnezeu a lăsat deoparte alte lucrări importante și-mi oferă timpul Lui, dragostea Lui, făgăduințele Lui, profețiile Lui, pe Fiul Lui. Veșnicia întregă mi-a oferit-o mie, căci eu sunt prioritatea nr. 1 pentru El.

Dragii mei, totul cere timp. Timp pentru acum și pentru veșnicie. Ce trist este că, deseori, avem timp pentru orice lucru, pentru orice interes, pentru orice plăcere. Pe când Dumnezeu îmi dă timpul Lui, eu nu sunt gata să-l acord ocazia unei întâlniri, a unei slujiri, a unei conlucrări pentru împlinirea lucrării Lui. Ce trist!

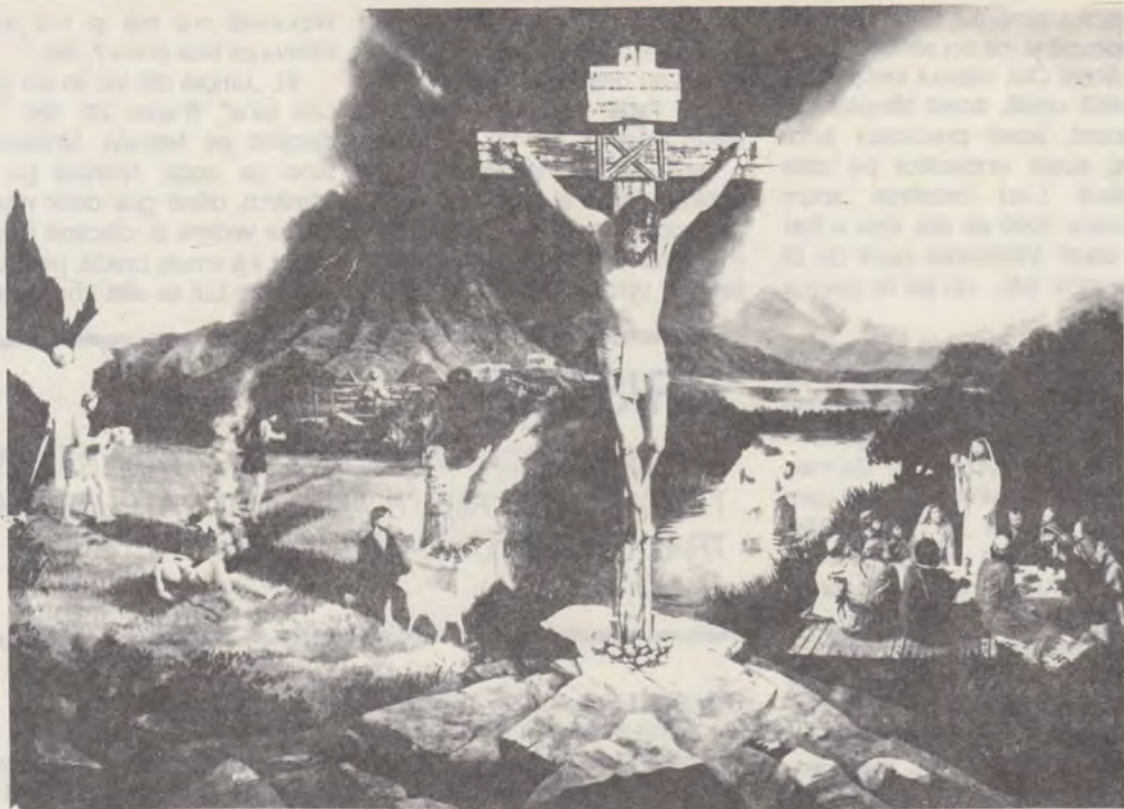
Eu sunt administratorul timpului meu. Ce loc rezerv lui Dumnezeu și lucrării Sale în administrația mea? Toate celelalte vor pieri odată cu întrebuițarea lor. Ce dăm lui Dumnezeu rămâne.

De multe ori, am regretat timpul acordat unor lucrări trecătoare; niciodată n-am regretat timpul acordat lui Dumnezeu... și cât de puțin este!

Suntem la încheierea timpului, a istoriei. Puțin a mai rămas. Să luăm aminte la sfatul dat tuturor: „**Răscumpărați vremea!**”

Nelu Dumitrescu

Isus Hristos, suprema speranță

Intre toate numele date copiilor, de la început de făptură, unul singur stă aparte, solitar și încărcat de semnificații prezente și veșnice.

Deși mulți oameni, bărbați și femei, folosesc acest nume în jurămintele lor sau îl iau în răs, cândva, într-o zi, orice genunchi din ceruri și de pe pământ se va pleca înaintea Lui, a Aceluia care îl poartă, și va recunoaște atunci, că El este Împăratul împăraților și Domnul domnilor.

Acest nume este sunetul cel mai plăcut ce este rostit de buzele pruncilor.

Prin el avem viața și tot ce ne susține, după cum tot el ne va fi certitudinea învierii, atunci când suntem purtați spre locul odihnei noastre temporare.

Isus! Toată nădejdea noastră pentru viața aceasta și pentru cea viitoare, pentru prezent și veșnicie, se concentrează în El. Marile noastre dureri și aspirații și cele mai curate motive ale trăirii noastre sunt inspirate de El. Orice alt nume, oricât de celebru ar fi el... trece! Al Lui însă rămâne.

Sfânta Scriptură, Cuvântul lui Dumnezeu, Biblia, este izvorul a toată cunoștința ce duce la mântuire. Dar, în ultimă analiză, Isus este nădejdea noastră, pentru că Scriptura ni-L prezintă pe El, „pe Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, Mântuitorul nostru”. El, Cuvântul cel veșnic, „S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har și de adevăr”. (Ioan 25,14).

Iată de ce în centrul credinței noastre stă o persoană și nu un

crez și nici un set de reguli și rânduieli. El, Isus, va fi subiectul laudelor celor mântuiți în întreaga veșnicie.

Dacă, așa cum spune Ioan (Ioan 25,21), lumea întreagă n-ar oferi suficient spațiu pentru cărțile ce ar putea fi scrise despre El, ce s-ar putea spune într-un articol scurt ca acesta? Am putea aborda patru probleme de o importanță deosebită pentru noi, cei de astăzi:

Cine este El? Ce a făcut El? Ce înseamnă El pentru noi? În ce anume îl înțelegem noi, diferit de ceilalți creștini, pe Isus?

CINE ESTE ISUS?

Interesant de remarcat este faptul că Domnul Isus personal a ridicat această întrebare: „Dar voi”, le-a zis El, „cine ziceți că sunt?” (Mat. 16, 15). Această întrebare a frământat pe mulți în

decursul timpului, așa cum ne preocupă și pe noi astăzi.

Acest OM, născut într-o clasă socială umilă, acest tâmplar din Nazaret, acest predicator itinerant, acest vindecător pe care romanii L-au crucificat acum aproape 2000 de ani, cine a fost El, oare? Întrebarea pusă de El ucenicilor Săi... nu se va perima niciodată.

Un lucru uimitor în legătură cu Isus este faptul că aplauzele, pe care le folosim pentru a-i înălța pe alții, pe El îl înjosesc. Un om bun? Un om mare? Un Profet? Un martir? Cea mai bună persoană care a trăit cândva pe Tera? Răspunde la toate aceste întrebări despre Isus și nu-L vei onora... din contră.

El este cu mult mai mult. El este Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, aceasta de pe urmă fiind denumirea Sa preferată, pentru că sugerează un om reprezentativ și se leagă de viziunile din Daniel 7, 13-15 și Ezechiel 2, 1. 3. 6. 8.

Apostolul Pavel, reluând această idee, îl numește pe Isus Hristos al doilea Adam (1 Cor. 15, 45). Astfel, Isus stă în fruntea unei noi linii a neamului omenesc, o nouă rasă, o nouă umanitate care era mai presus de tot ceea ce s-a pierdut de primul Adam.

Asemenea primului Adam, Isus din Nazaret a fost carne și sânge (Evr. 2, 14). În totul și pe deplin om, a suferit de foame, de frig sau căldură; durerea, necazul și ispita L-au încercat și, în final, a gustat moartea, o moarte ispășitoare, pentru ca noi, păcătoșii, crezând, să scăpăm de osânda morții a doua.

Dar mărturia biblică, cum și mărturia aceluia care L-au cunoscut pe Isus, merge mult mai departe. Isus Hristos a fost mult mai mult decât un om. Când Petru, prin inspirație divină, a exclamat: „Tu ești Hristosul, Fiul Dumnezeului Celui Viu”, Isus nu l-a certat și nici nu l-a corectat. În loc de a face astfel, El i-a zis:

„Ferice de tine, Simone, Fiul lui Iona, fiindcă nu carnea și sângele ți-au descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri” (Mat. 16, 16-17).

Isus a fost conceput prin puterea divină și pruncul născut de fecioara Maria era Dumnezeu-om, Emanuel, Dumnezeu cu noi (Mat. 1, 20-23). „Și fără îndoială,

Niciodată n-a trăi și n-a lucrat cineva ca Isus (Ioan 7, 46).

El, „umbla din loc în loc și făcea bine” (Fapte 20, 38). Vindecând pe bolnavi, binecuvântând pe copii, hrănind pe cei flămânzi, dând grai celor muți și orbilor vedere și, călcând hotarul morții, i-a smuls prada, pentru că în mâinile Lui se află cheile morții

HRISTOS

A FOST TRATAT AȘA CUM MERITAM SĂ FIM TRATAȚI NOI, PENTRU CA NOI SĂ PUTEM FI TRATAȚI AȘA CUM MERITA EL.

mare este taina evlaviei... Cel ce a fost arătat în trup, a fost dovedit neprihănit în Duhul, a fost văzut de îngeri, a fost propovăduit printre neamuri, a fost așezat în lume, a fost înălțat în slavă” (1 Tim. 3. 16).

Aici, în aceasta constă „scandalul” creștinismului.

„Tâmplarul” din Nazaret, Dumnezeu Cel veșnic a venit printre noi, a „intrat” în timp - El, care este mai presus de timp - și a luat trup omenesc. El și-a ridicat cortul în mijlocul nostru, a pătruns în „pierzania și zdrobirea” noastră, devenind una cu noi. „La început era Cuvântul și Cuvântul era Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul... Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi” (Ioan 1, 1-14).

Isus Hristos! Pentru unii, scandalul Numelui Său, al declarațiilor Sale. Dar, pentru cei care cred în El, este Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului, Alesul lui Dumnezeu, Mântuitorul și Răscumpărătorul nostru. Piatra noastră din capul unghiului (1 Petru 2, 4-7).

Cititorule!

Ce poți spune despre tine?

Tu cine și al cui ești?

CE A FĂCUT EL?

Nimeni n-a vorbit vreodată ca Isus din Nazaret (Ioan 7, 46).

și ale mormântului.

Ce viață! O viață plină de bunătațe și blândețe, de noblețe și onestitate. O viață ce s-a revărsat în jur pentru a înălța pe toți aceia care intrau în sfera prezenței Sale. O viață marcată de dreptate, echitate, o viață ce conferea demnitate și respect de sine nu numai celor din „NEAMUL” Său, ci și celor dintre Neamuri, femeilor, vameșilor și desfrânatelor.

Ce model de viață! O viață plină de puritate în cuvânt și în motivele acțiunii Lui. O viață atât de neegoistă, atât de darnică, atât de plină de compătimire. Căci „El n-a făcut păcat și în gura Lui nu s-a găsit vicleșug. Când era batjocorit, nu răspundea cu batjocuri și, când era chinuit, nu amenința” (1 Pet. 2, 22-23).

Cu toate acestea, oricât de exemplară, de sfântă a fost viața Sa, scriitorii Noului Testament scot în evidență altceva. Cele patru Evanghelii se concentrează asupra suferințelor Sale, asupra evenimentelor finale ale vieții Sale pământești, ce s-au finalizat pe Dealul Căpățâniei, la Golgota. În toată lucrarea slujirii Sale, Isus a încercat să-i pregătească pe

urmașii Săi pentru evenimentele ce stăteau înaintea Ierusalimului.

El a vorbit despre „ceasul” acela ce stă să vină.

Iată-L venind pentru ultima oară la Ierusalim. Primit ca împărat al lui Israel, duminică a intrat într-o triumfală procesiune în Ierusalim. Joi noaptea a fost arestat, judecat, condamnat la moarte de un tribunal constituit ad-hoc, printr-o înscenare judiciară și a fost executat ziua următoare. Era Paștele, când Isus, Paștele Voastre, a fost jertfit.

După un raționament firesc, urmașilor lui Isus, ar fi trebuit să le fie rușine de moartea Lui. Romanii rezervau crucificarea pentru cei mai degenerați dintre tâlhari și pentru criminalii cei mai oribili, și Isus... a fost crucificat. Dar creștinii, urmașii Săi, n-au ascuns, nu le-a fost rușine de cruce, din contră, ei au înălțat Crucea!

„În ce mă privește”, spune Fariseul pocăit, departe de mine gândul să mă laud cu altceva, decât cu crucea Domnului nostru Isus Hristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume” (Gal. 6, 14). „Căci n-am de gând să știu între voi altceva decât pe Isus Hristos și pe El răstignit” (1 Cor. 2,2).

SCANDALUL LUCRĂRII LUI ISUS. El a murit pe o cruce, răstignit între cer și pământ. Dar, ne spune Scriptura, așa după cum Dumnezeu era în acest OM Isus - în nașterea, viața și lucrarea slujirii Sale - tot astfel Dumnezeu era în moartea Sa. Moartea Fiului lui Dumnezeu și a Fiului omului n-a fost un eșec; din contră, ea formează coroana realizărilor Lui. Prin moartea Lui, Dumnezeu a intrat în experiența durerii și neputinței noastre, a vinovăției, și, adesea, a disperării noastre.

Făcând astfel, El ne-a eliberat (1 Pet. 2, 24. 25; 2 Cor. 5, 18. 19).

„Hristos a fost tratat așa cum meritam să fim tratați noi, pentru ca noi să putem fi tratați așa cum merita El. El a fost condamnat pentru păcatele noastre la care El n-a contribuit cu nimic, pentru ca noi să putem fi îndreptățiți prin neprihănirea Lui, la care noi n-am contribuit cu nimic. El a suferit moartea care era a noastră, ca noi să putem primi viața care era a Lui. Prin rănilile Lui, suntem tămăduiți” (H.L.L./ed. 1990, pag. 15).

Siguranța noastră nu este în ceea ce suntem noi, ci în ceea ce este El; nu în ceea ce am făcut noi, ci în ceea ce a făcut El! Noi suntem făcuți desăvârșiți în El (Col. 2, 10). El este neprihănirea, sfințirea și răscumpărarea noastră (1 Cor. 1, 30).

Calvarul a fost punctul central, pivotul veacurilor. Acolo, „Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului a câștigat marea Sa biruință și a asigurat astfel triumful final al adevărului și dreptății; acolo El s-a oferit pe Sine ca o jertfă vie, desăvârșită, pentru a putea lua păcatul lumii” (Ioan 1, 25). Nimic și nimeni nu mai avea de adăugat ceva la ceea ce El a înfăptuit acolo.

Lucrarea lui Isus nu s-a terminat însă la Golgota. Înviat din morți, sculat din mormânt „cu moartea pre moarte călcând”, înălțat la dreapta mării în ceruri, Isus slujește acum ca Mare Preot în curțile cerești (Evr. 8, 1). El, Judecătorul tuturor, va reveni în curând, nu pentru a Se mai ocupa de păcat, ci pentru a primi stăpânirea și pe poporul Său (Evr. 9, 27. 28).

Isus Hristos! Fiul lui Dumnezeu și Fiul omului. Iată speranța noastră. Viitorul nostru atât pentru viața aceasta, cât și pentru cea viitoare este condiționat de ceea ce facem cu Isus, cu Cel care a murit pe crucea de pe Golgota.

„Fiindcă atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, că a dat pe Singurul Lui Fiu, pentru ca oricine crede în El, să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16).

- (Continuare în numărul următor) -

FLORIN LĂIU

Invitați la cina împărătească

Au participat 71 de delegați, în afară de vizitatori. O treime din numărul delegaților au reprezentat-o bisericile ortodoxe din țară - nu numai Biserica Ortodoxă Română, ci și ortodocșii sârbi, ucraineni și armenii necalce-

proaspăt convertit, absolvent universitar care lucrează actualmente în cadrul Departamentului de Evanghelizare al Bisericii noastre.

Pe lângă delegații confesiunilor creștine, pe lista „celor 70” sunt înscrși și alți oameni de cultură sau personalități politice: profesori de filologie și limbi clasice de la Universitate, reprezentanți ai Partidei Romilor, un consilier al Președinției României (D-I Ilie-Vasile Fonta), ziaristi etc. Și nu în ultimul rând au fost prezenți: poetul Ioan Alexandru, un pasionat al ideii de largă difuzare a Bibliei (care a declarat că, în curând, tot românul va jura pe Biblie și vom avea o Biblie pe care să putem jura toți!) și „părintele Galeriu”, o personalitate arhicunoscută. Au mai participat reprezentanți evanghelici din străinătate, din partea Vocii Americii (Doru Motz) și a instituției Door of Hope International (Paul Popov).

Delegaților li s-a servit masa la Facultatea de Teologie Ortodoxă și au fost cazați la hotel. Programul zilnic al întrunirilor a fost între orele 9,15 - 13,00 și 16,00 - 19,30 cu pauze.

De ce o nouă Biblie?

Celor care dețin o Biblie satisfăcătoare (pentru ei) în limba maternă, li s-ar părea, poate, suspect un asemenea proiect. Și fiecare confesiune este satisfăcută cu (di)versiunea biblică preferată. Neoprotestanții ar dori difuzarea exclusivă a Bibliei Cornilescu, iar ortodocșii, care n-au agreat niciodată traducerea lui Cornilescu, optează pentru Biblia lor sinodală care este o ajustare (diortosire, spun ei) a traducerii lui Gala Galaction. În aceste condiții, răspândirea Bibliei în România este împiedicată de prejudecăți confesionale sau culturale.

Singura soluție a problemei a fost ideea de a lua exemplul altor țări în care s-au realizat traduceri interconfesionale, numite uneori

Proiectul noii Biblie românești interconfesionale (1)

Între 14 și 19 iunie, Facultatea de Teologie Ortodoxă a găzduit Seminarul „O traducere interconfesională a Bibliei în limba română”. Întrunirea a fost organizată de S.B.I.R. (Societatea Biblică interconfesională din România), înființată de curând sub egida forului internațional United Bible Societies (Societățile Biblice Unite - S.B.U.).

Lucrările au fost conduse de reprezentanți ai S.B.U. și S.B.I.R. Din partea forului internațional au participat: Prof. Dr. Manuel Jinhachian din Strassbourg și Prof. Dr. Paul Wiertz din Germania, teologi cu experiență în conducerea lucrărilor de traducere a Bibliei.

Societatea Biblică Interconfesională din România este o instituție a cărei naștere s-a lăsat mult așteptată. Acum, în sfârșit, ea există. Singurul ei scop este proiectul realizării unei traduceri interconfesionale a Bibliei în România. În momentul de față, secretarul general al SBIR este Pr. Dr. Sabin Verzan, consilier al Patriarhiei, care s-a dovedit un bun organizator. Trezorerul Societății este Pastor Viorel Dima (care este, în același timp, trezorerul Uniunii noastre).

donieni. Secțiunea ortodoxă a adunării delegaților a fost constituită din doctori și profesori de teologie, preoți parohi sau monahi, ierarhi din București și din provincie. Protestanții au fost reprezentați astfel: trei delegați din partea reformaților (calviniștii)

maghiari; trei delegați din partea evanghelicilor (luterani); din partea neoprotestanților, care se mai numesc evanghelici: patru delegați baptiști, patru delegați pentecostali (apostolici), un delegat al creștinilor după Evanghelie. Catolicii au fost reprezentați de doamna Francisca Băltăceanu, profesor la Institutul Catolic din București. A fost prezent și un reprezentant al unitarienilor din Ardeal.

Advențiștii au fost reprezentați de o delegație de cinci persoane: pastor prof. Adrian Bocăneanu, secretarul Uniunii; pastor Viorel Dima, trezorerul Uniunii; pastor Szallos Zoltan din conducerea Conferinței Transilvania de Sud; pastor prof. Faluvegi Dezideriu și fr. Florin Lăiu de la Catedra de limbi biblice și exegeză a Facultății de Teologie Adventistă. Împreună cu noi a fost delegat și a participat ca translator de limbă engleză fratele Cezar Luchian, un

ecumenice. Nu este vorba de o traducere ecumenistă (aservită ecumenismului), ci interconfesională. S.B.U. servește ideea răspândirii Bibliei în cooperare cu forurile ecumenice, dar și cu forurile independente. Această nobilă instituție, în care Dumnezeu a suflat viață, împlinește încă profeția din Apoc. 11: 11- 12.

Babel sau Rusalii?

Un preot ortodox s-a ridicat cu dorința ca această întâlnire să fie o Cincizecime și nu un Babel, o clarificare lingvistică și nu o confuzie lingvistică.

Seminarul SBIR a întrunit pe toți reprezentanții amintiți pentru a se stabili dacă vom putea colabora la un asemenea proiect și ce criterii adoptăm, ce principii și reguli de traducere vom folosi; într-un cuvânt, cum ar trebui să arate, în linii generale, noua Biblie românească. Biblia nu aparține unei biserici, ea este a tuturor, ca și aerul pe care-l respirăm. De aceea este necesar să se colaboreze la o traducere, în loc de a impune o Biblie confesională.

Cum era de așteptat, majoritatea referatelor (circa 14) au fost prezentate de teologii ortodocși care au accentuat atât necesitatea stăpânirii și folosirii corecte a principiilor și regulilor lingvistice și exegetice, cât și (mai ales!) raportarea la tradiția dogmatică și tradiția traducerilor românești, în conținut și formă. S-au dat unele exemple de traducere, s-au făcut și exerciții practice din care s-a putut observa cât de tributari sunt unii față de obișnuința cu o anumită formă.

Dacă această nouă traducere va fi mult mai bună - sau cel puțin nu va fi mai defectuoasă - decât cele existente, ea ar putea fi un răspuns la rugăciunile tuturor acelor care iubesc Cuvântul și misiunea.

S-au putut observa puternice tendințe conservatoare în tabăra ortodoxă, dar și unele intervenții cu un caracter mai deschis și mai luminat. După toate aparențele, există câțiva specialiști care stăpânesc limba greacă, deși un student ortodox mi-a mărturisit că preferă să ia lecții de la alte surse. În cazul limbii ebraice însă, expunerile profesorului ortodox au fost uneori jenante, dovedind confuzii, diletantism și raționamente stranii. Dumnezeu știe cum s-ar putea realiza traducerea VT în asemenea condiții!

Dar nu numai Biserica Ortodoxă are specialiști, cu toate că așa le-ar plăcea unora să creadă. Există și la Universitate doi-trei profesori de

greacă, iar Dr.A.Hârlăoanu, un semitolog evreu, profesor al Academiei Internaționale pentru Studiul Religiiilor (care cuprinde și o facultate de ecumenism - Centrul Internațional Ecumenic), are importante cunoștințe lingvistice, inclusiv de limbă ebraică. O impresie excelentă a

(Continuare în p. 19)

ISTORIA LUI RUT - MOABITA

---

ari și minunate sunt căile prin care cel Atotputernic își aduce la îndeplinire planurile

Sale pline de iubire față de neamul omenesc! Câteodată, ele par învăluite într-un mister de nepătruns. Oamenii pioși și devotați le înțeleg numai după împlinirea lor. Atunci își dau seama că acestea au fost lucrarea unei Înțelepciuni cerești și că ele privesc numai binele oamenilor, al aceluia care le primesc, le cred fără ezitare și așteaptă cu răbdare și încredere nestrămutată împlinirea lor.

O asemenea istorie este și istoria unică și în același timp curioasă și fascinantă a lui Rut-Moabita. Cartea, din Volumul Sfânt, care îi poartă numele este o carte de preț, fără de care Cuvântul lui Dumnezeu ar fi fost lipsit de o verigă însemnată. Iar ea, Rut, putem spune că este o perla aleasă din lanțul de aur al

genealogiei Scumpului nostru Mântuitor, Isus Hristos, prin care a venit salvarea omenirii noastre: Sămânța care trebuia să zdrobească capul șarpelui celui viclean, care a adus dezastrul de neînchipuit asupra frumoasei creațiuni a lui Dumnezeu.

Povestea lui Rut ar putea fi considerată ca o simplă poveste omenească. Dar aprofundată, se va recunoaște că nu este o simplă întâmplare. Ea este lucrarea Aceluia despre care citim în Cuvântul Meu: „Eu veghez asupra Cuvântului Meu, ca să-l împlinesc” (Ier. 1,12). El, deși este Marele Stăpân al Universului fără de margini, veghează. El conduce nu numai planetele, sorii uriași, stelele nenumărate și uriașele galaxii, ci și destinele persoanelor care au locuit și locuiesc pe planeta noastră. Astfel se face că planurile inimii Lui părințești s-au împlinit și se împlinesc și azi sub

ochii noștri, cu o credincioșie și o exactitate desăvârșită.

Dumnezeu nu Se folosește de împrejurări, ca să tragă foloase din ele. El conduce în așa fel împrejurările și situațiile, încât să se împlinească totdeauna, fără greș, voia Sa dumnezeiască.

Nu a fost o întâmplare faptul că Rut a ajuns nora lui Naomi, ci călăuzirea lui Dumnezeu. Nu întâmplarea a făcut ca Rut, o moabită, să intre în seminția lui Iuda și în lanțul de aur al familiilor, prin care avea să vină Mesia, Cel Făgăduit încă din Paradis, ci a fost călăuzirea uimitoare și minunată a Marelui nostru Dumnezeu, care, în același timp, este și Tatăl nostru iubit, Îndurător, și Milostiv.

Am putea spune că Dumnezeu a ales pe Rut din două motive. Întâi pentru caracterul ei, care și acum, după atâtea mii de ani, încă ne umple de admirație și

de respect pentru asemenea caractere distinse, fie de femei, fie de bărbați, fie că sunt bogați, fie că sunt săraci, cum e și cazul ei.

Rămasă văduvă, ea se atașează de Naomi cu toată inima și cu tot respectul convenit mamei soțului decedat. Nu tot așa era și Orpa, cumnata ei. Poate că ne întrebăm: De ce? În afară de sufletul ei deosebit, plin de sensibilitate feminină și de calități rare, prin Naomi, ea a observat și a cunoscut pe Dumnezeu pe care îl servea Naomi. A văzut și a înțeles marea deosebire dintre idolii și zeii la care se închina poporul ei, cu toate practicile înjositoare și degradante și Adevăratul și Viul Dumnezeu a cărui închinare și servire ducea la înălțarea și curăția sufletului și a trupului. Rut și-a dat seama că Acesta este Adevăratul Dumnezeu, că El este Creatorul cerului și al pământului, precum și al oamenilor, pe care îi iubește și al căror bine și fericire El o urmărește mereu.

De aceea, în ziua despărțirii, când Naomi le-a rugat pe cele două surori să se întoarcă la casele și la poporul lor, cu nici un chip Rut nu a acceptat propunerea ei. La propunerea lui Naomi, când lacrimile curgeau din abundență, Rut a răspuns cu vocea ei plăcută, dar hotărâtă: „Nu sta de mine să te las, și să mă întorc de la tine! Încotro vei merge tu, voi merge și eu, unde vei locui tu, voi locui și eu; poporul tău va fi poporul meu, și Dumnezeul tău va fi Dumnezeul meu; unde vei muri tu, voi muri și eu, și voi fi îngropată acolo.

Facă-mi Domnul ce o vrea, dar nimic nu mă va despărți de tine decât moartea.” (Rut 1,16-17).

Și astfel, Orpa, după ce și-a șters lacrimile, a sărutat pe soacră-sa, a plecat și a dispărut pentru totdeauna de pe ecranul Revelației sfinte.

Rut, prin alegerea și atașarea ei de Dumnezeul Cel viu și Adevărat, a intrat în istoria care nu se va șterge nici în lumea de acum și nici în veșnicile nesfârșite.

Privim la ea. Când amândouă au ajuns la Betleem, erau două femei sărmene și sărace, fără de nici o putere. Naomi era plină de amărăciune. Își aducea aminte cum plecase cu zece ani mai înainte și cum se întoarce acum! Dar Rut se gândește și se hotărăște că ea are totuși ceva de făcut pentru ca aceea care a fost mama soțului ei, să aibă o bucăică de pâine. „Lasă-mă, te rog, a spus ea, să mă duc să

Restul se cunoaște.

Când Boaz a venit să salute pe secerători și să-i întrebe cum merge secerișul, a văzut în urma lor o tânără cuminte, liniștită și vrednică, strângând cu grijă spicele rămase de pe urma secerătorilor. A întrebat de ea pe supraveghetor și a aflat că este Rut- Moabita, care a venit împreună cu Naomi și că încă de dimineață strânge, fără întrerupere și fără odihnă, spicele.

„MUZICA MARIEI, CURAJUL ȘI PIETATEA DEBOREI, AFECȚIUNEA FILIALĂ A LUI RUT, ASCULTAREA ȘI CREDINȚIOȘIA LUI SAMUEL, CREDINȚIOȘIA NEABĂTUTĂ A LUI ILIE, INFLUENȚA MODELATOARE ȘI CUCERITOARE A LUI ELISÉI, TOATE AU FOST NECESARE.

TOȚI ACEIA ASUPRA CĂRORA DUMNEZEU ȘI-A REVĂRSAT BINECUVÂNTĂRILE SALE TREBUIE SĂ RĂSPUNDĂ PRINTR-O SLUJIRE TOTALĂ. ORICE DAR TREBUIE SĂ FIE FOLOSIT PENTRU PROPĂȘIREA ÎMPĂRĂȚIEI SALE ȘI PENTRU SLAVA NUMELUI SĂU” (E.G. White, Parabile, ed. 1980, pag. 238)

strâng spice de pe câmpul aceluia înaintea căruia voi căpăta trecere.” „Du-te fiica mea,” i-a răspuns Naomi.

Câtă umilință, câtă grijă, și câtă curăție de suflet, pentru bătrâna și îndurerata ei mamă-soacră! Aceasta era lucrarea celor sărmene și fără de alte venituri. Ei trăiau din urma celor avuți și îndestulați. Reiese că unii respectau această rânduală dumnezeiască, în timp ce alții nu o mai respectau. Și Rut s-a încrezut cu toată inima în Dumnezeul pe care îl cunoscuse, fiind sigură că o va ajuta.

Ajunsa la marginea unui ogor, a cerut voie secerătorilor să-i îngăduie să adune spicele rămase de pe urma lor. I s-a spus că este liberă să adune.

Raportul Sfințelor Scripturi ne spune: „S-a întâmplat ca ogorul acela să fie al lui Boaz,” care era din familia lui Elimelec, soțul decedat al lui Naomi. Dați-mi voie să vă spun că aici era călăuzirea lui Dumnezeu. De aceea, nu întâmplarea, ci Dumnezeu a călăuzit pașii lui Rut spre ogorul lui Boaz.

S-a dus la ea și i-a adresat cuvinte atât de calde și de iubitoare, încât Rut s-a aruncat la pământ și printre lacrimi de recunoștință și-a arătat mulțumirea pentru atitudinea lui față de ea, o străină.

Boaz era un om bogat, dar văduv. Văzând purtarea, caracterul și atașamentul ei față de Adevăratul Dumnezeu și de poporul Său, deși era săracă și străină, dar de o noblețe care întrecea mult pe altele de vârsta ei, în mintea lui s-a înfiripat gândul că n-ar putea găsi o altă persoană în afară de ea care să-i fie o nouă tovarășă de viață. A apropiat-o tot mai mult de personalul casei sale și i-a destăinuit că auzise deja ceea ce făcuse ea, cum părăsise familia ei, țara ei și cum a venit în mijlocul unui popor pe care nu-l cunoscuse mai înainte. „Domnul să-ți răsplătească”, i-a spus el și „plata Lui să-ți fie deplină din partea Domnului Dumnezeului lui Izrael sub ale cărui aripi ai venit să te adăpostești” (Rut 2,12).

Pare-se că din clipele acelea în inima lui Boaz s-a înfiripat deja

gândul cel bun. A atenționat-o, a încărcat-o cu daruri și le-a trimis lui Naomi, care știa că Boaz are drept de răscumpărare, fiind ruda ei de aproape.

Restul nu a mai fost decât formele care se cereau în vremurile acelea îndepărtate. Nu după mult timp a avut loc și căsătoria lor și întemeierea unui cămin cu adevărat fericit nu numai pentru ei doi, dar și pentru Naomi, care s-a văzut și o bună feliicitată de cunoștințele ei și de femeile din Betleem.

Tatăl lui Boaz a fost Salmon, care luase ca soție pe Rahav.

Boaz cu Rut au născut pe Obed, Obed pe Isai și Isai pe David din care se trage Mântuitorul Isus Hristos. Minunată lucrare a lui Dumnezeu. La El nu este nici un fel de părtinire și oricine crede este iertat și primit cu toată iubirea Lui dumnezeiască și este primit în familia fericită și slăvită a lui Dumnezeu pentru vecie.

H. Arteniian
Pastor - pensionar

CÂNTARE

În zorii zilei,
Printre lacrimile planetei
Căutam un prieten.
Între spinii pământului
Căutam o floare.
Prin norii păcatului
Căutam albăstrele.
La ușile închise,
Căutam o inimă
Să aibă același sunet
Și culoare - ca dragos-
tea Lui...
Dar tot căutând,
Prin flori și prin astre,
Încălțările mi s-au rupt,
Picioarele mi s-au lovit
Și-am înțeles atunci
Că nu pe pământ voi
găsi
Fericirea.
Mai târziu...
Am poposit sub o
Cruce
Și în umbra ei,
O liniște cerească s-a
așternut
Peste suflet.
Acolo am găsit mărăg-
ritarul
De mare preț,
Am găsit seninul,
Dar mai ales,
Am găsit un Prieten.

Radănescu Adina

„MESAGERII SPERANȚEI“ LA BUDAPESTA

„Te voi lăuda printre popoare Doamne! Te voi cânta printre neamuri!“ (Ps. 57, 9).

„De aceea, Doamne, Te voi lăuda printre neamuri, voi cânta spre slava
Numelui Tău“ (Ps. 18, 49).

„Spre slava
Numelui Tău“, a-
ceasta a fost im-
presia lăsată de
corul „Mesagerii
Speranței“ în
prestigiosul con-
curs coral de la
Budapesta, unde
au participat a-
proape șazeci
de formații din
Europa și din
Japonia.

Compozitorul
piesei „Tatăl nos-
tru“ a apreciat că formația din Piatra-
Neamț, singura care reprezenta țara
noastră la acest concurs, a interpretat
cel mai fidel această piesă. Iar juriul de
la secțiunea de muzică sacră, în frunte
cu președintele sa, a declarat că formația
„Mesagerii Speranței“ a fost mai fidelă
în interpretarea muzicii sacre.

Și aici erau formații precum forma-
ția camerală din Suedia, unde, prin
selecții succesive, dintr-o mie de
coriste, care începuseră studiul
muzicii de la vârsta școlară și chiar
înainte de ea, au fost alese
douăsprezece fete care nu depășeau
cu vârsta lor două decenii!

Coristele din Piatra-Neamț au pu-
tut admira nu numai măiestria vocală
a coristelor din Suedia și Danemarca,

ci și ținuta simplă
a îmbrăcăminții
și a pieptănăturii,
care a fost o
lecție tăcută pen-
tru toți cei de
față.

Pe lângă lau-
da adusă lui
Dumnezeu, corul
„Mesagerii Spe-
ranței“ al comu-
nității adventiste
din Piatra-Neamț
a împlinit și a
doua parte din

cântarea corului înțergesc la nașterea
Pruncului din Betleem: „Și pace pe
pământ între oamenii plăcuți Lui!“
(Luca 2, 14). Formația a fost primită cu
căldură și entuziasm, fără prejudecăți
etnice și naționale; ceea ce arată că
muzica înfrățește pe oameni, așa cum
doreau atât Schiller, cât și Beethoven
în „Oda bucuriei“ și, mai presus de
toate, ne îndrumă să privim la Acela
care a zis: „Feriți-vă făcătorii de
pace...“ Mat. 5, 9.

Căci mai presus de titlul de
laureată cu „Diploma de argint“ a con-
cursului de la Budapesta, formația
„Mesagerii Speranței“ se laudă cu tit-
lul pe care Mântuitorul îl dă făcătorilor
de pace: „Căci ei vor fi chemați filii ai
lui Dumnezeu“ - Matei 5, 9.

EU VIN CURÂND

În ultima carte a Sfintei Scripturi se cuprinde descoperirea pe care Martorul credincios, Domnul Isus Hristos, a făcut-o prin îngerul Său apostolului Ioan pe insula Patmos. Această descoperire privește lucrurile care se vor întâmpla la sfârșitul lumii, venirea Mântuitorului și instalarea Împărăției slave Sale.

După panorama acestor evenimente, Domnul Isus spunea lui Ioan: „Iată, Eu vin curând; și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după fapta lui...”

„Da, Eu vin curând. Amin! Vino Doamne Isuse!” (Apoc. 22, 12, 20).

Revenirea Mântuitorului constituie un adevăr atât de important, încât este menționat de peste 300 de ori în Noul Testament, oamenii fiind invitați să caute cu prioritate Împărăția lui Dumnezeu pentru a avea viața veșnică. Dar care sunt preocupările noastre spirituale? Urmăm noi aceste învățături? Căutăm noi mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui pentru a avea

viața veșnică? Așteptăm noi revenirea Domnului Hristos ca să fim împreună pentru veșnicie?

Vrem să fim sinceri și să recunoaștem starea în care ne găsim. De obicei, preocupările noastre spirituale urmăresc obținerea unor daruri și binecuvântări legate de viața pe care o trăim aici pe pământ. Ne rugăm și facem cereri, pentru ca 'Bunul Dumnezeu să ne ocrotească viața și sănătatea, să ne vindece suferințele, să promovăm un examen, să obținem o diplomă, să avem o calificare profesională, să avem un loc de muncă și să câștigăm pâinea prin muncă cinstită, să încheiem o căsătorie cu o persoană credincioasă, să posedăm o locuință, să avem o pensie la bătrânețe, și așa mai departe.

Toate acestea sunt lucruri bune și avem nevoie de ele. Tatăl nostru din ceruri ne iubește și vrea să ne asigure toate condițiile unei vieți demne.

Când nu sunt satisfăcute cererile noastre așa cum dorim, suntem înclinați să credem că

avem vreo vină și, de aceea, Domnul nu ne binecuvântează. Când suntem în necazuri, ne rugăm pentru izbăvire. Avem o mare mângâiere și o mare bucurie să citim din Sfânta Scriptură făgăduințele lui Dumnezeu, făcute pentru cei credincioși și ascultători, când spune:

„Multă pace au cei ce păzesc Legea Ta și nu li se întâmplă nici o nenorocire” (Ps. 119, 165).

„Cei ce caută pe Domnul nu duc lipsă de nici un bine” (Ps. 34, 10 u.p.).

„Căci Eu sunt Domnul, Dumnezeuul Tău, care te iau de mână dreaptă și-ți zic: Nu te teme de nimic, Eu îți vin în ajutor.” (Is. 41, 13).

De la astfel de făgăduințe, pe care le citim cu mare plăcere și în mod repetat, unii credincioși se așteaptă ca ei să aibă toate lucrurile necesare și să nu li se întâmple nici o nenorocire aici pe pământ, să nu sufere nici un rău; pământul să fie pentru ei un mic colț de rai.

Dar iată că, de multe ori, credincioși foarte consacrați

Domnului trebuie să înfrunte furtuni și să treacă prin mari nenorociri.

Un tânăr a plecat din S.U.A. în Columbia, pentru a face lucrare misionară. Aici, a început să traducă Biblia în limba tribului Carijonas, care nu avea o limbă scrisă. Dar el a fost răpit de teroriști. După șase săptămâni de reținere, la data de 7 martie 1981, la vârsta de 28 de ani, a fost găsit în mahalaua orașului Bogota, împușcat. În urma lui, a rămas soția cu două fiice, una de 3 și alta de 8 ani. Câteva luni mai târziu, soției i s-a luat un interviu. Ea a povestit că, în timpul celor șase săptămâni de captivitate a soțului său, a așteptat încurajată de versetele biblice care vorbeau despre prizonierii eliberați, ceea ce i-a dat nădejde. Scrisorile primite de la soțul ei exprimau, de asemenea, speranța că, în curând, va putea să reia traducerea Bibliei. Reporterul a întrebant dacă Dumnezeu a răspuns la rugăciune. Femeia și-a exprimat convingerea că El a răspuns potrivit cu suveranitatea și înțelepciunea Sa, dar nu așa cum au crezut ei că va răspunde. Ea a declarat că simte foarte mult lipsa soțului, dar, a dori să-l aibă din nou, ar fi un lucru egoist din partea ei. Cu altă ocazie, tatăl misionarului asasinat, a spus că aceasta este voia lui Dumnezeu, dar că nu este felul în care el credea că se va sfârși și că el are nevoie de timp pentru a înțelege aceste lucruri. De asemenea, el a mai spus că toți creștinii trebuie să ia credința în serios și că acest lucru se întâmplă atunci cu el.

Oare ne-am luat noi credința în serios?

Apostolul Pavel scria: „Dacă numai pentru viața aceasta ne-am pus nădejdea în Hristos, suntem cei mai nenorociți dintre toți oamenii” (1 Cor. 15, 19).

Aici, în lumea aceasta nu există fericire adevărată. Pământul este blestemat din cauza păcatului omului; cu multă trudă

și scoate hrana din el, în toate zilele vieții sale. Pământul produce spini și pălămidă, iar omul, în sudoarea feței sale, își mănâncă pâinea până se întoarce în țărână (Gen. 3, 17-18). Planeta noastră este încă sub suveranitatea și jurisdicția lui Satana, dușmanul lui Dumnezeu și al omului. Pe pământ sunt boli, accidente, catastrofe, calamități, revoluții, războaie și alte fapte, întâmplări și evenimente nimicitoare - opera lui Satana - care produc vărsări de sânge și mari suferințe omenirii.

De aceea, omul are viața scurtă și plină de necazuri. Se naște și e tăiat ca o floare, fuge și piere ca o umbră (Iov 14, 1, 2).

Locuitorii Terrei din toate timpurile și din toate locurile au experimentat această tragică existență.

Bunul Dumnezeu, însă, vrea să asigure copiilor și poporului Său nu binecuvântări relative și de scurtă durată, ci viața fără sfârșit și o fericire deplină, absolută, în Împărăția Lui, care va dăinui veșnic.

„Plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Hristos, Domnul nostru” (Rom. 6, 23).

Prin mass-media, suntem informați cu privire la efemeritatea vieții. Despre multe persoane se menționează că, prematur, moartea le-a pus capăt vieții. Dar chiar dacă ar ajunge vârsta menționată de psalmist - 70 de ani, cei mai tari 80 de ani - totuși, viața este scurtă. Psalmistul scria: „Vedem

cum ni se duc anii, ca un sunet”. „Lucrul cu care se mândrește omul în timpul vieții lui nu este decât trudă și durere, căci trece iute și noi zburăm” (Ps. 90, 9, 10). Împăratul David spunea: „Iată că zilele mele sunt cât un lat de mână și viața mea este ca o nimica înaintea Ta. Da, orice om este o suflare oricât de bine s-ar ține.

Da, omul umblă ca o umbră, se frământă degeaba...” (Ps. 39, 5, 6.).

Apostolul Pavel scria: „Căci noi n-am adus nimic în lume și nici nu putem să luăm cu noi nimic din ea. Dacă avem dar cu ce să ne hrănim și cu ce să ne îmbrăcăm ne va fi de ajuns” (1 Tim. 6, 7, 8). Dar apostolul Ioan, de asemenea, spune: „Nu iubiți lumea, nici lucrurile din lume. Dacă iubește cineva lumea, dragostea Tatălui nu este în el. Căci tot ce este în lume: pofta firii pământești, pofta ochilor și lăudăroșenia vieții, nu este de la Tatăl, ci din lume. Lumea și pofta ei trece, dar cine face voia lui Dumnezeu rămâne în veac” (1 Ioan 2, 15-17). Mulți oameni care au iubit lumea și lucrurile din lume și-au încheiat viața într-o adâncă amărăciune. Astfel, se spune despre împăratul roman Marc Aureliu că, pe patul de moarte, a zis: „Lume, mi-ai dat tot ce ți-am cerut. Dar niciodată nu mi-ai spus adevărul, că toate o să mi le ceri înapoi. Acum te las. Rămas bun, lume vicleană”. Împăratul Marc Aureliu (161-180) nu numai că a avut un puternic imperiu, ci a fost și un mare erudit, un mare filozof. Dar, la sfârșitul vieții, a constatat că nu rămâne cu nimic, că toate le pierde, simțindu-se înșelat de lume și de lucrurile ei deșarte.

Deși Papa de la Roma este considerat în Biserica Romano-Catolică supremul pontif, sfântul părinte, totuși, la înmormântarea lui, sunt rostite ceremonialele cuvinte: „Sic transit gloria mundi” (Așa trece gloria lumii).

Cine face însă voia lui Dumnezeu, spune apostolul Ioan, rămâne în veac. Fiindcă darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică. Prin Hristos, Domnul nostru.

Sufletul omului nu poate fi satisfăcut și mulțumit cu viața scurtă și cu lucrurile trecătoare ale acestei lumi. Ce bucurie are un turist care întreprinde o călătorie într-o țară străină și acolo moare într-un accident de circulație, cum s-a întâmplat cu unii concetățeni ai noștri? Oamenii simt nevoia veșniciei, ei nu pot fi mulțumiți cu vremelnicia sau provizoratul. De altfel, Creatorul însuși „a pus în inima lor chiar și gândul veșniciei” (Ecl. 3, 11).

Tocmai de aceea, Bunul Dumnezeu „a dat pe singurul Lui Fiu să pătimească și să moară pentru ca nici unul să nu piară. Oricine crede în El să aibă viața veșnică” (Ioan 3, 16). Domnul Isus Hristos a murit pentru păcatele noastre, a fost îngropat și a treia zi a înviat din morți după Scripturi, așa încât „S-a făcut pentru toți cei ce-L ascultă, urzitorul unei mântuirii veșnice” (1 Cor. 15, 3, 4; Evr. 5, 9).

Așa fiind, nu este bine ca cel credincios să iubească lumea și lucrurile din lume, ci trebuie să urmeze porunca: „Tu, om al lui Dumnezeu, fugi de aceste lucruri și caută neprihănirea, evlavia, credința, dragostea, răbdarea, blândețea. Luptă-te lupta cea bună a credinței, apucă viața veșnică la care ai fost chemat” (1 Tim. 6, 11, 12). Pentru ca iubirea de bani, dragostea de lume și de lucrurile ei pieritoare să nu pună stăpânire pe conștiința credinciosului, este necesar să fugă de aceste lucruri.

În același timp, el trebuie să cultive în inima și viața lui temerea de Dumnezeu, dreptatea, credința, dragostea și celelalte virtuți creștine.

Prin harul lui Dumnezeu, este necesar să o rupem cu păgânătatea și cu poftele lumesti, să trăim o viață sfântă și curată (Tit 2, 11, 12).

În sfârșit, trebuie să ducem lupta cea bună a credinței și să apucăm viața veșnică. Aceasta înseamnă să umblăm și să trăim

în credință, în fața dușința Domnului Isus Hristos de pe mânia Lui iminentă, când cei credincioși vor primi răsplata vieții veșnice.

Prin urmare, suntem îndemnați ca, prin lupta cea bună a credinței, să apucăm viața veșnică la care suntem chemați.

Bunul Dumnezeu face chemarea oamenilor să apuce viața veșnică - ei nu sunt chemați să apuce aurul sau bogățiile lumii, nici puterea, slava sau mărirea, plăcerile sau distracțiile, ori alte lucruri deșarte.

Prin iubirea Sa, Domnul cheamă oamenii nu la ceea ce este trecător, efemer, ci la ceea ce rămâne pentru veșnicie. Omul a fost creat după chipul și asemănarea Făcătorului său. El era destinat să trăiască veșnic o viață desăvârșită și fericită în mod absolut. Deoarece păcatul a adus pierderea acestor binecuvântări, Domnul îi cheamă să se redrezeze și să apuce viața veșnică.

Sfânta Scriptură arată că lupta cea bună a credinței este procedeul pentru apucarea vieții veșnice. Oamenii vor putea ajunge la viața veșnică nu prin lupta cu sabia, cu sulița, ori cu alte arme de lovire sau de apărare, ci numai prin credință. Stă scris: „Și fără credință este cu neputință să fim plăcuți Lui! Căci cine se apropie de Dumnezeu, trebuie să creadă că El este și că răsplătește pe cei ce-L caută” (Evrei 11, 6).

Spre sfârșitul vieții, apostolul Pavel scria: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am isprăvit alergarea, am păzit credința. Dumnezeu mă așteaptă cunună de viață, pe care mi-o va da în acel moment Domnul, Judecătorul drept. Și nu numai mie, ci și tuturor celor ce vor fi iubit venirea Lui” (2 Tim. 4, 7, 8). Numai păzirea credinței în Cuvântul lui Dumnezeu, apostolul avea înțelegerea că Mântuitorul îi va da la venirea Lui a doua oară, cunună neprihănirii, cunună vieții veșnice.

În anul 1907, printr-un puternic cutremur de pământ, orașul Kingston din Jamaica a fost distrus. În timpul nopții, printre răniții din curtea unui spital umbla un frate pastor, care s-a aplecat asu-

pra unui om care geme în-
trebându-l: „Ce pot face să mă
ajuta?” Acesta a răspuns: „Eu
sunt un păcătos și merit
moarte, dar nu doresc să
ceva decât să te rog, pentru
sufletul meu.” Pastorul i-a spus
câteva texte din Sfânta Scriptură
despre mărturisirea păcatelor și
despre încrederea în Hristos.
Apoi s-a rugat pentru el. Atunci
omul a zis: „Eu sunt foarte mân-
gâiat... eu mor în pace cu
Dumnezeu”. Muribundul avea
credința că s-a împăcat cu
Dumnezeu, prin Domnul Isus
Hristos, și va primi în dar viața
veșnică, când El va reveni.

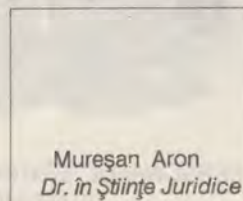
Noi ducem lupta cea bună a
credinței pentru a dobândi veș-
nicia. De aceea, trebuie să ne rugăm
împreună cu apostolul Ioan,
zicând: „Vino, Doamne Isuse!”

Să-L rugăm pe Bunul Dum-
nezeu să ne dea discernerământul
duhovnicesc necesar ca, în cen-
trul preocupărilor noastre, să stea
permanent veșnicia pe care o
vom dobândi la venirea a doua
oară a Domnului Isus Hristos. Așa
fiind, moartea prematură, moar-
tea subită, moartea năpraznică,
nu pot să tulbure pe oamenii lui
Dumnezeu. Ei așteaptă împărăția
slavei, unde Răscumpărătorul „va
șterge orice lacrimă din ochii lor
și moartea nu va mai fi. Nu va mai
fi nici tânguire, nici țipăt, nici du-
rere, pentru că lucrurile dintâi au
trecut.” (Apoc. 21, 4).

„Vino Domne Isuse!”

Pastor,
Timiș Alexandru

Mureșan Aron
Dr. în Științe Juridice

SCRIE... ÎNTR-O CARTE!

„Domnul a zis lui Moise: Scrie lucrul acesta în carte” (Ex. 17, 14)

În curând se va împlini un secol și jumătate de când, prin inspirație divină, biserica noastră a început lucrarea de publicații, contribuind astfel la aducerea la îndeplinire a lucrării îngerului din Apocalips 14, care este înfățișat „zburând” prin mijlocul cerului, având în mână Evanghelia cea veșnică, pentru ca s-o vestească tuturor oamenilor de pe pământ. Și dacă la începuturile ei această lucrare a fost mică, cu trecerea timpului ea avea să devină asemenea unui fluviu de lumină ce se revărsa peste lumea întreagă (L.S./125).

Dumnezeu a binecuvântat lucrarea de publicații ce îndeplinește un rol important în aducerea la îndeplinire a mandatului încredințat de Dumnezeu bisericii Sale. Case de editură, tipografii cu mașini moderne fac să curgă „fluvii de lumină” sub formă de reviste, broșuri și cărți,

care aduc în fiecare casă și în fiecare inimă doritoare de lumină cerească adevărul mântuitor al Evangheliei.

Când Michael Belina Ozeckowski și-a început activitatea sa misionară în Europa, vestind întreita solie ingerească, fiind conștient de rolul important al cuvântului scris în lucrarea de vestire a Evangheliei, tipărește, în iunie 1866, prima revistă publicată de Biserica Adventă în Europa, cu titlul: „L'Evangile Eternel.”

În anul 1884 se publică prima revistă în limba română, „Adevărul Present”, o revistă trimestrială, cu 16 pagini și cu un tiraj de 2000 exemplare. Revista a fost tipărită la Basel, Elveția, având ca redactor pe fr. Toma Aslan.

Mai târziu, în luna ianuarie 1908, apare primul număr al revistei „Semnele Timpului” ce se tipărește la Hamburg, Germania. În 1914, „Semnele Timpului” apare, începând cu numărul 9, în

București, în tipografia Lăzăreanu din str. Episcopiei Nr. 3. În luna martie a aceluiași an, 1914, apare și primul număr al revistei noastre „Curierul Misionar”, actualul „Curierul Adventist”.

După organizarea Uniunii A.Z.S. din România, în anul 1920 se înființează „Editura Cuvântul Evangheliei”, ce va prelua sarcina tipăririi literaturii necesare bisericii și lucrării de evanghelizare.

În „Curierul Misionar” Nr. 9-10/1929, fr. Th. Dresen, directorul de atunci al editurii noastre, prezenta un raport al activității editurii. Editura avea următoarele secții: Redacția, Administrația, Zețăria, Lynotip, Mașini, Legătorie, Expediție și Depozitul de hârtie și lucrări tipărite.

Culegerea se făcea la lynotip și se tipărea la mașinile de tipar înalt, mașini clasice de tipărit. Activitatea editurii era bine organizată și se lucra în două și adesea în trei schimburi. Între anii 1920 - 1928 s-au tipărit și vândut lucrări în valoare de 25.098.845 lei, la data aceea o sumă deosebit de mare. Lucrarea de colportaj era una dintre cele mai active lucrări, ce a adus un aport deosebit lucrării evanghelice din România.

În timpul celui de al doilea război mondial și, mai precis, în perioada persecuției antonesciene (1942 - 1944), cum și imediat după 23 August 1944, activitatea editurii a cunoscut o perioadă grea, dar n-a murit niciodată. Referitor la aceasta, fr. D. Florea scria în Nr. 10 al „Curierului Misionar” din 1945: „Au fost zile grele, nu numai din cauza bombardamentelor, dar și din motive financiare. Editura intrase în

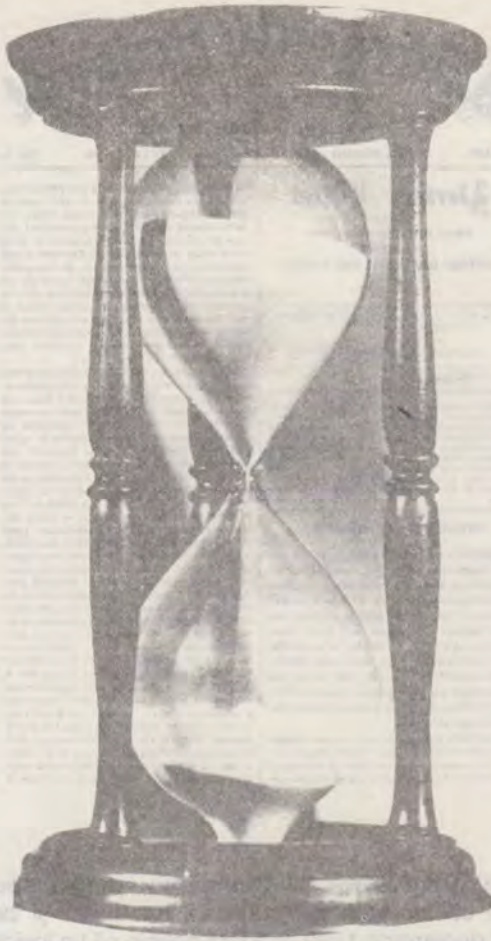

PERSONALUL EDITURII ȘI TIPOGRAFIEI „CUVÂNTUL EVANGHELIEI” - ÎN ANUL 1930

DACĂ A BĂTUT CEASUL

PASTOR - AUREL PĂLĂȘAN

„Și aceasta cu atât mai mult, cu cât știți în ce împrejurări ne aflăm: este ceasul să vă treziți în sfârșit din somn; căci acum mântuirea este mai aproape de noi decât atunci când am crezut” (Rom. 13,11).

„În Biblia engleză, cuvântul „împrejurări” este tradus prin cuvântul „timp” din grecescul „Kairos”, care nu se aplică la timp în general, pentru care se

folosește grecescul „Chronos”, ci la o măsură definită de timp. Credincioșii din Roma cunoșteau timpul sau împrejurările critice în care se aflau și erau îndemnați serios să se trezească din indolența lor spirituală. Ce ne poate spune nouă, celor de astăzi, acest îndemn inspirat al Bibliei?” (Izvorul puterii, I, p. 13).

Din punct de vedere al timpului, al duratei, ceasul este un interval de timp egal cu șaiszeci de minute; o oră; sau fiecare dintre cele douăzeci și patru de părți în care este împărțită o zi și care sunt marcate pe cadranul ceasului și arătate de acele ceasornicului; moment din viață; vreme.

Din punct de vedere tehnic, ceasul (ceasornicul), este un aparat care servește la determinarea și măsurarea timpului în limitele unei zile.

Am vizitat odată un muzeu doșebit, un muzeu de ceasornice foarte interesant.

Este vrednic de admirat faptul că omul, în cursul vremurilor, a făcut atâtea invenții pentru împărțirea și cronometrarea timpului. Se găseau acolo ceasuri solare, care arată timpul cu mare exactitate, ceasuri artistice acvatice, precum și ceasuri de nisip, a căror precizie este vrednică de admirat.

Merită să fie observat și primul ceas de buzunar, „oul cel viu” al lui Peter Heilein, din anul 1521, precum și marele număr al ceasurilor-jucării, ceasurile muzicale, cele astronomice și alte ceasuri artistice, până la cunoscutele ceasuri cu cuc.

Într-adevăr, abia dacă mai are tehnica vreun alt domeniu în care invențiile omenești să se fi dezvoltat în așa măsură cum s-au dezvoltat în construcția ceasurilor. Este fără egal admirabilul ceas de la palatul administrativ din Copenhaga.

Acesta are peste cincisprezece mii de piese, fiind capodopera constructorului Jens Olson, care a fost doar un mecanic lăcătuș. Numai calculele premergătoare pentru construirea acestui ceas-capodoperă au durat cincizeci de ani, pentru ca în anul 1945, când au putut începe lucrările de construire a lui, maistrul respectiv să moară subit. Tovarășul lui a continuat lucrările, pentru ca, după zece ani, regele Danemarcei, prin apăsarea unui buton de pe tabloul electronic de comandă, să pornească pendula ceasului-minune. Ceasul are în total șaptesprezece cadrane, arătând ora locală exactă, timpul sideral, timpul astronomic, timpul exact când răsare și apune soarele, timpul exact al apariției și dispariției stelelor, timpul exact al eclipselor soarelui și lunii, al mișcării planetelor, împreună cu data exactă a tuturor acestor mișcări. Printre celelalte cadrane, este și acela al sărbătorilor, care se mișcă o singură dată pe an, exact șase minute, cu ocazia trecerii peste pragul Anului Nou. În timpul acestor șase minute, mecanismul acestui ceas produce cinci sute șaptezeci de mii de mișcări, arătând timpul și data exactă a fiecărei sărbători din noul an. O roțiță mică indică mișcarea stelei polare. Această roțiță se învârtă în douăzeci și cinci de mii șapte sute de ani, o singură dată.

În acest domeniu al ceasornicăriei, sunt multe curiozități, ca de exemplu: ceasurile minuscule în inele-sigiliu, precum și alte ceasuri enorme. Cel mai renumit dintre toate acestea este BIG-BEN-UL, care

și-a primit numele după marele clopot în greutate de 15,5 tone, al cărui dangăt precede în fiecare seară știrile transmise de postul Radio-Londra. Sunt ceasuri care se întorc datorită presiunii atmosferice sau sub influența temperaturii, ceasuri foto-electronice, care acumulează lumina în fotocelulele lor, unde o transformă în curent electric, care, la rândul lui, întoarce un mecanism, iar ceasul respectiv funcționează perfect. Ce să mai spunem despre ceasurile cu cuarț? Cu acest ceasornic poate fi calculat și timpul astronomic, așa încât în toată lumea - în Berlin, Tokio, Moscova și Washington se poate transmite simultan ora, absolut exactă, celor care doresc să asculte această comunicare.

De fapt, despre aceasta este vorba în final, pretutindeni: **TIMPUL, ORA EXACTĂ!**

Exact așa stau lucrurile și în viața noastră pe tărâm spiritual. Ceasornicul lui Dumnezeu ne

arată „împrejurările”, timpul exact în care trăim. Acest orologiu este „negreșelnicul”, veșnicul și sfântul Său Cuvânt - BIBLIA. Dacă ne vom potrivi viața noastră după acest cuvânt, nu vom greși niciodată! Acest „orologiu divin” ne atrage atenția asupra scurtimii timpului, asupra semnificativului „**ASTĂZI, ACUM!**”

„Iată că acum este vremea potrivită, iată că acum este ziua mântuirii!” (2 Cor. 6.2).

Totul depinde de felul cum folosim timpul de har care ne-a fost acordat de Dumnezeu fiecăruia în parte!

Lumea se găsește într-un timp de prelungire părintească. Această suspendare a numărării inverse divine, își are și ea limitele ei. „Și harul lui Dumnezeu are un hotar. Harul poate stărui ani de zile și totuși să fie dat la o parte și lepădat; dar vine un timp, când harul face ultimul său apel. Apoi glasul dulce și atrăgător nu mai stăruie pe lângă păcătos, și

muștrările și avertizările încețoază.” (H.L.L. p. 432).

ASTĂZI, ACUM - chemarea lui Dumnezeu la pocăință mai sună încă, asemenea unui clopot uriaș deasupra acestei planete răzvrățite și îndărătnice. Clopotul acesta străvechi, cu dangătul lui ultimativ, se aude în modul cel mai puternic, tocmai înainte de a amuți pentru totdeauna! **ASTĂZI, ACUM**, mai răsună încă. El este îngerul harului pentru Sodoma și Gomora de azi! Este profetul Iona, pentru moderna cetate Ninive a zilelor noastre. Este profetul Daniel pentru Babilonul modern. Este vrietul Vezuviului pentru Pompeiiul zilelor sfârșitului. Este plânsul lui Isus pentru Ierusalimul de azi, pentru inima mea și a ta!

Unde vom fi, de partea cui vom sta, când clopotul iubirii lui Dumnezeu va înceta să mai bată? **ASTĂZI, ACUM**, „este ceasul să ne trezim în sfârșit din somn...” Rom. 13,11.

NE SCRIB CITITORII

COMUNITATEA ADVENTISTĂ DIN PENITENCIARUL DE LA ARAD

Dane Petre

ra în primăvara anului 1950. În cadrul trupelor M.A.I., sunt scoși de sub arme tinerii ce aparțineau cultelor neoprotestante. Astfel ia ființă un detașament de muncă la Caransebeș cu denumirea: „Detașamentul Muntele Mic,” având comandamentul la Barlova.

Aici, se amenaja un drum de la Caransebeș la Turnul Ruinei, Barlova și Muntele Mic, cota 1600, unde se construia o cabană militară.

Eram în acest detașament tineri adventiști, bapțiști, penticostali, reformiști, care nu eram pe placul conducerii de atunci a statului. Timp de trei luni ni s-a îngăduit nouă, adventiștilor ce nu lucram Sâmbăta, să lucrăm - în recuperare - Duminică. Apoi s-au făcut presiuni asupra noastră ca să lucrăm Sâmbăta. Am fost arestați, dar, până la urmă, ni s-a dat drumul. Așa au mers lucrurile - până s-a terminat drumul - cota 1600.

Drept recompensă pentru munca depusă, comandantul politic, maiorul Husanu Gheorghe, ne-a dat ordin să ieșim Sâmbăta la lucru. Noi am refuzat. Mânios, maiorul dă ordin să fim arestați. Eram șaisprezece tineri adventiști - Butuc I. (care nu era botezat), Ciupercă Gheorghe, Cotruță Tudor, Cutieșu Marin, Dane Petre, Delicote Nicolae, Dunea Florian, Dumitrașcu Dumitru, Fănică Gheorghe, Manta Stan, Matei Ion, Pencea Ilie, Pițurlea Avraam, Ruscu Iacob, Ungureanu Ioan și Vișinică Corneliu.

Bravul maior, ne-a făcut dosar și ne-a trimis în judecată la tribunalul militar din Timișoara.

Pe 20 octombrie 1950, tribunalul militar, în baza art. 503 al I.C.J.M., în unanimitate de voturi, ne condamnă la pedepse variind de la doi ani și șase luni până la patru ani și șase luni, pentru delictul de insubordonare.

Pentru mine, 20 octombrie era o zi de referință. Pe 20 octombrie m-am născut, pe 20 octombrie am primit botezul și tot pe 20 octombrie am fost condamnat.

Sentința rămânând definitivă, în luna noiembrie am fost transferați de la penitenciarul din Timișoara la cel din Arad.

Aici, am fost repartizați la atelierul de împletit coșuri, în compania hoților și crimiinalilor. Ei ne învățau să împletim coșuri, iar noi le făceam cunoscut adevărurile mântuitoare ale Domnului Hristos.

- Continuare în numărul viitor -

Aurel Pălășan
Pastor-pensionar

„Căci Hristos este sfârșitul legii, pentru ca oricine crede în El să poată câpăta neprihănirea”

(Rom. 10,4)

cest verset poate fi interpretat în mod eronat de către cei ce nu cunosc Biblia sau de către cei ce nu studiază acest verset în contextul capitolului și al celorlalte epistole ale apostolului Pavel (2 Petru 3,16). De aceea ei pot trage o concluzie fundamental greșită și anume că Legea Morală - Decalogul - a luat sfârșit prin venirea lui Isus pe acest pământ sau că vreuna din poruncile Decalogului nu ar mai fi valabilă după învierea Mântuitorului. Nici Hristos, nici apostolul Pavel nu au spus lucrul acesta.

În predica de pe Muntele Fericităților, în fața unei mari mulțimi de ascultători, Isus a declarat: „Să nu credeți că am venit să stric Legea sau Proorocii; am venit nu să stric, ci să împlinesc. Căci adevărat vă spun, câtă vreme nu va trece cerul și pământul, nu va trece o iotă sau o frântură de slovă din Lege, înainte ca să se fi întâmplat toate lucrurile.”

Cu ocazia aceea, Isus a explicat poruncile a șasea și a șaptea, pe care oamenii de atunci le

Hristos

ESTE SFÂRȘITUL LEGII ?

profanau cel mai adesea, ca și în zilele noastre de altfel. Isus a lărgit sensul spiritual al acestor porunci, împlinind în felul acesta profeția făcută despre El în Isaia capitolul 42, versetul 21. Hristos a explicat că este posibil ca cineva săucidă nu numai cu fapta, ci și prin cuvinte de insultă sau de desconsiderare față de semenul său, spunându-i „prostule” sau „nebu-nule” (Mat. 5,21-24). Apostolul Ioan scria mai târziu, prin inspirație divină: „Oricine urăște pe fratele său este un ucigaș și știți că un ucigaș nu are viața veșnică rămânând în el”. (1 Ioan 3,15).

prihănirii pe care o dă Dumnezeu prin credința în Isus, ci s-a încrezut în neprihănirea lui, în meritele personale (vers. 1-3). Iudeii pervertiseră scopul urmărit de Dumnezeu atât prin legea jertfelor, cât și prin Legea Morală, care îndreptau credința păcăto-sului spre Isus. Marea majoritate a ludeilor nu au avut legătură personală cu Dumnezeu, ci ei au căutat doar o împlinire strict legalistă a cerințelor Sale, spre a-și câștiga merite personale în fața lui Dumnezeu.

De aceea, în epistolele sale,

PASTOR - GHIȚESCU NICUȘOR

În porunca a șaptea Dumnezeu condamnă nu numai pe cei ce săvârșesc adulterul, ci chiar pe aceia care cultivă priviri pofcioase și inimi necurate, în care se cuibărește păcatul desfrânării (Mat. 5,27-30). Momentul în care cineva săvârșește acest păcat grav învederează ce a fost ascuns și cultivat în inimă.

În Epistola către Romani, apostolul Pavel preamărește Legea lui Dumnezeu, scriind: „Deci ce vom zice? Legea este ceva păcătos? Nicidecum! Dimpotrivă, păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege. De pildă, n-aș fi cunoscut pofta, dacă Legea nu mi-ar fi spus: „Să nu poftești!”... „Așa că Legea, negreșit, este sfântă, dreaptă și bună”. (Rom. 7,7.12).

Ce înseamnă afirmația: „Hristos este sfârșitul legii”?

Studiind Romani 10,4 în contextul capitolului, vom înțelege că apostolul Pavel vorbește despre Izrael care nu s-a supus ne-

apostolul Pavel prezintă marea adevăr al îndreptării prin credința în Isus, care nu a desființat Legea Morală, ci a făcut posibilă păzirea ei cu sfințenie.

Profesorul universitar protestant George Eldon Ladd, care a fost mulți ani profesor de Noul Testament și de Teologie în California, în lucrarea: „A Theology of the New Testament” p. 502, scrie următoarele în legătură cu cele spuse în Romani 10,4: „Legea nu s-a desființat prin venirea lui Hristos, ci s-a sfârșit cu îndreptățirea prin Lege sau prin faptele noastre proprii, deoarece îndreptățirea se dobândește prin credința în Hristos”. De aceea, „Hristos este „sfârșitul Legii” ca metodă sau ca mijloc de a obține neprihănirea”. (Rom. 10,4).

Pe de altă parte, Hristos este sfârșitul legii jertfelor (Evr. 10,1.2). El este sfârșitul legii preoției (Evr. 7,12.18.28) și al circumciziei

(Gal. 5,1-6), pentru că „tăierea împrejur nu este nimic și netăierea împrejur nu este nimic, ci păzirea poruncilor lui Dumnezeu”. (Sublinierea autorului) (1 Cor. 7,19).

Hristos este ținta Legii

În limba greacă, în care a fost scrisă Epistola către Romani, cuvântul tradus prin „sfârșitul” legii din Romani 10,4 este „telos”, care în original are sensul atât de „sfârșit”, cât și de „țintă” sau „scop”. Prin urmare, Hristos este ținta Legii, deoarece Legea ne îndreaptă la Hristos pentru iertarea păcatelor, adică a înfrăcțiunilor noastre față de Legea lui Dumnezeu.

De aceea, putem spune împreună cu apostolul Pavel: „Pentru că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii” (Rom. 3,28), deoarece Legea ne arată păcatele și ne condamnă. Ea nu are puterea să ne ierte și să ne spele păcatele. Ea este ca o oglindă a sufletului, deoarece „păcatul nu l-am cunoscut decât prin Lege” (Rom. 7,7). Numai „sângele lui Hristos ne curățește de orice păcat” (1 Ioan 1,7-10).

În același timp, suntem de acord și cu următoarea afirmație inspirată a apostolului Pavel: „Prin credință desființăm noi Legea? Nicidecum. Dimpotrivă, noi întărim Legea”. (Rom. 3,31). Cum întărim Legea?

În traducerea germană de Menge, această expresie este tradusă astfel: „Noi așezăm Legea în locul ei adevărat”. Unde a fost la început locul Legii? Legea a fost pusă de Dumnezeu în inima omului și acolo dorește Duhul Sfânt să o așeze astăzi, după cum este făgăduit în Evrei 10,15-17. Acesta este legământul cel nou în care trăim noi.

Deoarece Legea este duhovnicească (Rom. 7,12.14) numai oamenii duhovnicești (Rom. 8,9) pot împlini cu adevărat cerințele acestei Legi sfinte. (Rom. 8,4). Ea va fi o bucurie nespusă și nicidecum o povară (Ps. 119,97); va fi obiectul laudelor noastre la

adresa lui Dumnezeu, în fiecare zi (Ps. 119,164-166). În același timp, vom simți o durere sufletească când vedem că marea majoritate a creștinilor de azi desconsideră Legea lui Dumnezeu. (Ps. 119,136).

Vrei să fii cu adevărat tericț? Urmează recomandarea inspirată din Psalmul 1,1.2 și din Psalmul 119,1.2. lubești cu adevărat pe Isus? Dacă îl iubești, vei păzi cu mare bucurie poruncile Lui (Ioan 4,15; 1 Ioan 5,3).

PROIECTUL NOII BIBLII ROMÂNEȘTI INTERCONFESIONALE

- Urmare din pag. 7 -

făcut tuturor d-na Prof. Francisca Băltăceanu de la Institutul Catholic. A fost o prezentare unică: competentă, echilibrată și într-un spirit creștin.

Au luat cuvântul, în câteva rânduri, oaspeții străini de la SBU, în special Prof. Dr.Manuel Jinbanchian, care a dovedit o vastă cultură teologică, experiență și pătrundere în domeniul traducerilor.

Domnia sa a condus adesea lucrările, ca moderator, și s-a dovedit un adevărat profesor pentru toți profesorii. Am apreciat, de asemenea, prezentările Prof. Dr. Paul Wiertz și Carlo Buzetti.

Vorbitorii s-au diferențiat între ei și în ce privește capacitatea spirituală de a rămâne la subiectul științific stabilit. Problemele de rezolvat nu erau, în esență, de natură dogmatică. Unii clerici, însă, fie că erau la catedră, fie în bancă, vorbeau ca la ora de dogmatică sau apologetică. Asemenea probleme, într-adevăr, nu puteau fi total evitate, deoarece exemplele de traducere care se dădeau, de o parte sau de alta, antrenau în mod „fatal” dispute doctrinale. Anumite criterii și principii expuse implicau concepții doctrinale confesionale care cereau un răspuns pe măsură.

- Continuare în numărul viitor -

**ABONAȚI-VĂ LA
„CURIERUL ADVENTIST”.
NICI UN CĂMIN,
NICI O COMUNITATE FĂRĂ
„CURIERUL ADVENTIST!”**

„AȘ DORI SĂ APRIND UN FOC ÎN FIECARE PASTOR, SLUJBAȘ ȘI SLUJITOR DIN BISERICA ADVENTĂ, CA TOȚI SĂ ARDĂ DE ZEL PENTRU DUMNEZEU ȘI PENTRU O VIAȚĂ SFINȚITĂ DE PREZENȚA SA.”

• Adoarme în Domnul, pe data de 29 aprilie a.c., sora Viorica Dănilă, membră a Comunității Bacău - Șerbănești.

Născută la 16 martie 1925, se consacră din tinerețe lui Dumnezeu, cu dorința sinceră de a-l sluji. Urmează cursurile Institutului Biblic de la Brașov, secția Administrativă, și va lucra până la pensionare la secretariatul Conferințelor Dunărea și Bacău.

A tins spre desăvârșire, dar, ca orice om, a plătit tribut imperfecțiunilor omenești.

Adoarme în Domnul, suportând suferința, cu nădejdea învierii în suflet.

Frățietatea și cei ce au cunoscut-o, au condus-o până la locul unde se va odihni până la ziua cea mare a învierii celor drepti.

Frații pastori Mirea Ionel, Baci Mihai și cel ce semnează aceste rânduri au prezentat celor îndurerați cuvântul plin de mângâiere și nădejde al Scripturilor.

Pastor,
Bidiuc Ioan

• Adoarme în Domnul fratele Gheorghe Constantin, membru al Comunității București-Belu.

Fratele Gheorghe Constantin vede lumina zilei odată cu începutul noului secol (19.07.1900) și din tinerețe este atras de Cuvântul Sfințelor Scripturi.

La vârsta bărbăției (în 1926), încheie legământ cu Mântuitorul său, prin botez, în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea și va rămâne credincios Răscumprătorului său toată viața.

În 1928, se va căsători cu sora Magdalena Doroftei și va întemeia un cămin în care vor crește 5 copii. Căminul lor a fost totdeauna un loc pentru cel străin, flămând sau bolnav. A fost pătruns de un spirit misionar, mărturisind cu multă căldură pe Iesus.

Închide ochii, „sătul de zile“, în

Sfârșit de cale

nestrămutata nădejde a învierii din morți.

Cuvântul de speranță și mângâiere al Scripturii a fost rostit de fr. Dezideriu Faluveghy și cel ce semnează aceste rânduri.

Pastor,
Strâmbu Gheorghe

• Pe data de 19 iunie 1993, adoarme în Domnul fr. Chiru Nicolae, unul dintre cei doi pionieri ai Comunității Adventiste din Comuna Alexandru Odobescu (Barza) din Județul Călărași.

Născut la 23.05.1898, primește credința adventă în vremuri grele și este greu încercat în viața sa, dar se distinge prin credințioasă, spirit misionar și stăruință în rugăciune.

Înmormântarea a avut loc pe 21 iunie a.c. Frățietatea și cei ce l-au cunoscut au ținut să-l conducă până la mormânt, unde așteaptă ziua cea mare a învierii din morți împreună cu sfinții.

Pastor,
Strâmbu Gheorghe

EDITORIAL

- Urmare din pag. 1-a -

din afara căminului, între tineri și mai puțin tineri, fără ca biserica să reacționeze - ca în Occident, ca și în practicile sfinte de sfințire a Sabatului? Da, arhivă rămașul, Satana! Dar să nu-i deschidem ușa, indiferent dacă invitația „noului“ vine din Est sau Vest.

Am amintit cele de mai sus ca un apel adresat departamentelor bisericii de la nivelul Uniunii, Conferințelor și Comunităților, de a colabora cu redacția Curierului Adventist, pentru ca revista noastră, organul oficial al bisericii, să-și împlinească realmente scopul și misiunea ei.

„Încolo frații mei tot ce este adevărat, tot ce este vrednic de cinste, tot ce este drept, tot ce este curat, tot ce este vrednic de iubit, tot ce este vrednic de primit, orice faptă bună și orice laudă, aceea să vă însuflețească“ (Filip. 4, 8).

Dumitru Popa

„DOMNUL ISUS HRISTOS A COBORÂT AICI, PE PĂMÂNT, ÎN ACEASTĂ TEMNIȚĂ A PĂCĂTULUI; PENTRU CA ORICINE CREDE ÎN EL SĂ NU PIARĂ, CI SĂ AIBĂ VIAȚA VEȘNICĂ.”

„CĂCI AM FOST ÎN TEMNIȚĂ ȘI AȚI VENIT PE LA MINE!”

Priveam închisoarea mai mult cu coada ochiului, cu teamă și repulsie, simțind în adâncul sufletului că nici chiar cu privirea nu e îngăduit să fii acolo. Adesea, vedeam deținuții duși sub escortă la muncă în diferite locuri din împrejurimile orașului, îmbarcați în autobuze cu perdele trase, printre care multe perechi de ochi curioși priveau cu uimire spre noi, oamenii liberi de afară. Foarte rar se auzea că a scăpat un deținut. Atunci ne temeam, evitam să mergem pe câmp, de unul singur, și eram curioși să aflăm cât de repede a fost prins. La școală, circulau multe povești pe seama deținuților, ironizând foamea lor excesivă, dorința de evadare, împingându-i undeva la limita dintre om și animal. Când călătoream în diferite localități, cei care mă întrebau de unde sunt, zâmbeau ironic și adăugau: „Acolo unde aveți o vestită Facultate.”

Toate acestea m-au făcut să urăsc închisoarea, să regret că trăiesc într-un oraș cu o așa faimă. Priveam la deținuți ca la niște oameni foarte de jos, vinovați, demni de o așa viață, care merită un tratament cât mai aspru. Nu știam nimic, nici nu mă interesa ce se petrece înăuntru. Când treceam pe lângă închisoare, mergeam pe trotuarul opus, dar auzeam adesea de cele trei porți succesive...

A venit însă ziua când am bătut la poarta închisorii. Era un început de iarnă, ploua slab, cerul era închis. Cu inima în dinți, m-am apropiat de poartă și am sunat! „Ce doriți?” Atât de straniu mi-au sunat în urechi aceste cuvinte. Ce puteam căuta oare într-o închisoare? Și totuși căutam ceva, cred că nici nu bănuiam atunci ceea ce căutam. Dregându-mi vocea, să par cât mai sigur și hotărât, să evit a-mi descoperi planul meu unor cadre „inferioare” de la poartă, am răspuns: „Vreau să vorbesc cu d-l comandant!”

După un timp de așteptare, discuții intermediare și formalități, am ajuns în cabinetul comandantului, dincolo de poarta a treia.

„Domnule comandant, sunt pastor adventist, am crescut în acest oraș, activez în acest județ și doresc să prezint solia Evangheliei și deținuților din această închisoare. Am aflat că porțile închisorilor sunt deschise pentru Evanghelie, vreau să prezint și eu vestea mântuirii acestor oameni, cred că această lucrare vă va ajuta și pe dumneavoastră!”

Un subaltern m-a descurajat, spunându-mi că deținuții nu sunt interesați de religie, că Bibliile aici valorează 20 de țigări, că vin la orele de religie numai pentru divertisment, pentru a ieși din celule, și în timp ce preotul vorbește, ei joacă cărți. I-am răspuns că doresc totuși să încerc și eu să le vorbesc.

Mi s-au explicat căile de urmat, regulile și, la scurt timp, am fost programați pentru duminică la ora 10.

Cu un grup destul de mare de frați, printre care curiozitatea era amestecată cu preocuparea, am pășit cu Biblia în mână în cea mai ciudată sală de cult unde am predicat vreodată. Culoarele din jur erau mohorâte, toate de un gri-cenușiu; zidurile masive și fortificate, zornăitul zăvoarelor și zgomotul metalic al porților grele făceau să te simți mai mic. Printre zăbrele, zeci de ochi priveau uimiți la noi, așteptau și parcă cereau ceva, în timp ce eram conduși spre sala de festivități.

Când am intrat în acea sală mare, zeci de persoane s-au ridicat în picioare, oferind o priveliște deplorabilă. Cu ochii mari, ieșind mult în evidență printre hainele lor vărgate, privindu-ne țintă, spuneau că așteaptă ceva: „Ce ne-ați adus? Cu ce ne ajutați?” sau „Ce mai vreți și voi? Cine sunteți?”

Am trăit unul din cele mai grele momente. Ce să le spun, cum să încep? Am predicat în multe săli, ocazii, la nunți și înmormântări, dar niciodată până acum, într-o închisoare. După ce i-am salutat cu „Bună ziua”, mi-am desfăcut uneltele de lucru: aparatul de proiecție, caseta cu diapozitive, cu emoție am găsit priza și prelungitorul, iar apoi am pus Biblia pe masă. Colegul meu nu avea decât Biblia, dar când am terminat îmi zice: „Aranjează-ți proiecția”. I-am răspuns: „Sunt gata!” Mi-am dat seama că îi vine greu să înceapă, așa că am spart eu acel zid al tăcerii, anunțând că vom cânta o cântare. După ce mi-am descărcat acea tensiune apăsătoare prin cântec, m-am adresat deținuților:

„Dragi prieteni, suntem un grup de credincioși și ne-am gândit să venim la dumneavoastră, prezentându-vă câteva cântări, scurte cuvântări din Biblie, iar apoi să ne rugăm împreună! Vrem să vă aducem o rază de bucurie, speranță și mângâiere! Dragostea Domnului Isus Hristos ne apropie de dumneavoastră și vrem ca și pe dumneavoastră să vă apropie de El”.

Au urmat alte câteva cântări, intercalate cu predica colegului meu și diapozitivele mele. Am prezentat parabola fiului risipitor, subliniind dragostea tatălui și bucuria întoarcerii fiului. Încet, încet, am început să-i urmărim pe ascultătorii noștri și să le observăm reacția.

Ascultau cu atenție, nu era nici un zgomot, nici o mișcare, doar aceiași ochi negri, mari și uimiți. Când am terminat, unul din deținuți se ridică și mă întreabă: „Sunteți preot ortodox?” „Nu” am răspuns eu. „Sunteți preot catolic?” „Nu!” „Sunteți preot adventist?” „Da, sunt pastor adventist!” Fără să mai aștepte ceva, nici uimit, nici nemulțumit, cu un aer rece și satisfăcut că a descoperit ceva s-a așezat jos. Dar, în clipa următoare, s-a ridicat un alt deținut; ochii i se mișcau repede, arătând că îl înăbușe lacrimile, a ezitat puțin, apoi cu o voce sugrumată a rostit printre suspine: „Eu sunt fiul risipitor!” Apoi, după o scurtă pauză, a continuat:

„M-am născut într-o familie de creștini adventiști, tatăl meu și rudele mele au fost oameni cu vază în biserică, dar eu nu l-am ascultat. Viața mea a fost departe de ceea ce am învățat în familie. Am plecat de acasă, am început să beau, să fumez, am intrat în tovărășii rele, până când am ajuns să fac o crimă și iată-mă aici! Tatăl și mama au murit! Singur îmi ispășesc propria mea vinovăție! După atâta timp, am auzit din nou cuvintele Scripturii rostite cândva de tatăl meu, în căminul copilăriei. Nu am cuvinte prin care să-mi exprim recunoștința pentru bunătatea voastră și puterea de convingere pentru a mă readuce pe calea cea bună, calea lui Isus. Am fost pribeag, dar mi-am găsit familia. Acum nu voi mai fi singur pe lume”.

La a doua întâlnire, ne-a adus o poezie: „Găsit-am calea spre Isus”.

Această mărturisire, atât de profundă și de caldă, a avut darul să ne apropie mult unii de alții. Am început să-i învățăm o cântare: „O, Isus, ce dulce nume”, apoi alte câteva, dar prima le-a plăcut cel mai mult, au învățat-o pe de rost și, ori de câte ori ne întâlneam, ne cereau să o cântăm împreună cu ei.

În timpul cântării, ne-am apropiat de ei, oferindu-le cărțile noastre de cântări. Acest fapt a avut darul să rupă un alt zid ce mă despărțea de ei; i-am simțit aproape, ca pe niște copii slabi și neajutorați. Am pus mâna pe umărul unuia mai slab și tânăr, iar el a tresărit fericit; altuia i-am cântat cât mai aproape de ureche, observând că era interesat să învețe cât mai repede cântarea.

După ce ne-am împrietenit și apropiat mult în timpul cântărilor, ne-am rugat împreună și ne-am despărțit. Am părăsit închisoarea cu lacrimi de bucurie; aveam mereu în imagine acei ochi mari, uimiți și rugători, ce acum erau plini de lacrimi, care ne doreau și ne așteptau. Oare câți dintre ei vor duce până la capăt experiența tânărului fiu risipitor?

- Continuare în numărul viitor -

Pastor,
Aldea Traian